

Bir NEEFES

APH PROJECT

Bir NEFES

*Anlatan C.E.
Senarist Mina Leila*

BİR NEFES

Copyright © APH ve AST, 2018

Bu eserin tüm yayın hakları APH ve Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin, APH ve AST önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

APH NO: 11-10-0618AA-TX

Tamamen yaşanmış olayların derlemesi olan bu çalışmayı, hala bu zulümlere maruz kalarak hürriyetleri ellerinden alınan binlerce insana, dağılarak paramparça olan ailelere ve artık ülkelerinde yaşama umutları kalmadığı için daha fazla haksızlıklara maruz kalmadan özgürce yaşayabilecekleri bir hayata adım atabilmek uğruna çıktıkları zorlu yolculuklarda Ege ve Meriç'in azgın sularında can veren masum Anadolu insanına ithaf ediyoruz...

İÇİNDEKİLER

Editörün Notu	1
Tanıtım	2
Benim Yalnız Ve Güzel Ülkem!	5
O Kitapları Neden Yakıyorsunuz Anne?!	7
Baskın Üstüne Baskın!	8
Babaların Çocuklarını Reddettiği Bir Zaman!	11
Bize Meriç Yolları Gözüktü!	13
Kendimi İhbar Edeceğim!	15
Ölüm Kulaklarımıza Fısıldıyordu!	17
Aynı Bot, Başkalarına Mezar Oldu!	19
Sen Bizim Kahranımızsın!	20
Mülteci Kampı Değil, Esir Kampı!	23
“Sizi Türkiye’ye Göndereceğiz”	25
Sizi İnterpol’e Sormak Durumundayız!	27
Kolombiya’da Şirket Kuruyoruz	29
Beşinci Adres Meksika	31
Gerçekten Macera Dolu Amerika!	33
Şimdi de Kanada’ya mı Gitsek?	37

Editörün Notu

15 Temmuz 2016 ‘sözde’ darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak yasa dışı yollarla ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

Okuduğunuz bu metin yaşanmış bir hayat hikayesi olup mağdurun ve ailesinin güvenliği açısından bazı gerçek isimler ve mekanlar saklı tutulmuştur.

Bu çalışmanın ortaya konmasında gerek röportaj aşamasında, gerek metinle ilgilenmek sureti ile, gerek görseller hazırlayarak emek veren herkese sonsuz teşekkür ederiz. Tek dileğimiz yaşanan hukuksuzlukların en yakın zamanda son bulması ve hukukun üstünlüğünün tekrar tesis edilerek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasıdır

Tanıtım

AST- Advocates of Silenced Turkey & Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi (APH Project-Archiving Persecution of Hizmet Project)

Advocates of Silenced Turkey; iki yılı aşkın bir süredir Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerinin, hukuksuz yargılamaların ve işkence iddialarının araştırılarak uluslararası kamuoyu nezdinde dile getirmeyi amaçlayan, gönüllülük esasına dayanan bir sivil toplum kuruluşudur. 15 Temmuz 2016 darbe girişimi sonrası 160.000’den fazla kişi darbe girişimi ile bağlantılı olma iddiası ile kamu ve özel sektördeki işlerini kaybetti. 20 Temmuz 2016’da ilan edilen OHAL yönetimi devlete terör örgütü ile mücadele konusunda sınırsız yetkiler verirken diğer taraftan ifade özgürlüğü ve basın özgürlüğü gibi demokratik toplumun ve evrensel insan haklarının en temel ilkeleri ciddi zarar görmektedir. Bugün Türkiye’de asker, yargı mensubu, doktor, öğretmen, gazeteci ve akademisyen gibi saygın meslek gruplarından 16.000 kadın ve yaklaşık 700 çocuk dahil 60.000’den fazla kişi tutuklu yargılanmaktadır.

Advocates of Silenced Turkey olarak bizler Türkiye’de hukukun askıya alındığı böylesine bir dönemde yaşanan haksızlıklara sessiz kalmamak amacıyla bir takım faaliyetlerde bulunmaktayız. Mağduriyetleri Kayıt Altına Alma Projesi Türkiye’de binlerce insanın maruz kaldığı hukuksuzluklara ışık tutmak amacı ile ortaya konmuş olan bir çalışmadır. Gönüllü çalışanlarımızın çabaları ile yaşanan mağduriyetler sözlü ve yazılı olarak kayıt altına alınarak ile

arşivlenmektedir. Bu çalışmanın temel amacı yaşanan mağduriyetlerin doğru ve tarafsız bir şekilde kayıt altına alınmasını sağlamaktır. Bu sayede gelecek nesiller yaşanan mağduriyetleri bizzat ilk kaynaklardan öğrenmiş olacaktır. Diğer taraftan yaşanan mağduriyetlerin ulusal ve uluslararası kamuoyuna duyurularak dünyanın dikkatini Türkiye’de yaşanan insan hakları ihlallerine çekmeyi hedeflemekteyiz. Ayrıca mağdurların maruz kaldığı bu zorluklar akademik çevreler, medya kuruluşları, insan hakları dernekleri, önde gelen toplum liderleri veya hükümet temsilcileri ile paylaşılacak sureti ile bu noktada gerekli somut adımların atılması hedeflenmektedir.

“BİR NEFES” başlıklı bu eser uzun süreli bir çalışmanın ürünü olarak ortaya konan hikayelerdendir. Bütün çalışmalarımız yaşanmış hayat hikayelerinin derlemesi olup hikayelerde geçen gerçek isim ve mekanlar mağdurların ve Türkiye’de bulunan yakınlarının güvenliği açısından gizli tutulmaktadır. Bu çalışmaların ortaya konmasında emeği geçen herkese çok teşekkür ederek yaşanan mağduriyetlerin en yakın zamanda son bulmasını ve hukukun üstünlüğü gibi temel değerlerin Türkiye’de tekrar tesis edilmesini en içten dileklerimizle arzu ediyoruz...

AST ve APH Project’ olarak editörün notu

Benim Yalnız Ve Güzel Ülkem!

Yıllar yıllar önce, belki aynı dünya görüşüne sahip olmasak da, tıpkı benim gibi 'hain' ilan edilerek ülkesinden kaçmak zorunda bırakılan şair böyle demişti; benim yalnız ve güzel ülkem... 'Coğrafya kaderdir' sonuçta, hal böyle olunca 'yalnızlık' da ülkenin 'güzel' insanların kaderi olmuş yıllar boyunca...

Herkesin bir yalnızlık hikayesi var; benimki –pek çok kaderdaşımla birlikte- 15 Temmuz 2016'da başladı... Sahte ve kanlı bir darbe senaryosunun akabine ilintilemişti bizim kaderimiz...

İstanbul'un özel üniversitelerinden birinde çalışan, yüzde 98 başarı feedback'i olan öğretim görevlisiydim. İşimi severek yaptığımdan olsa gerek, yönetim benim için, bir sonraki seneye yoğun bir ders programı koymuştu. Acı gerçeği ise, kanlı senaryonun ilerleyen günlerinde üniversiteye uğradığımda öğrenecektim. Dekana vekalet eden bölüm başkanı profesör buz gibi bir ifadeyle söyledi; 'seneye sizinle çalışmayı düşünmüyoruz!' Sadece bir kaç hafta önce, bana daha fazla ders verebilmek için uğraşan yönetim, bir açıklama yapma gereği bile duymamıştı; 'öyle uygun gördük!' idi tek gerekçe...

Herkeste büyük bir panik havası vardı. Daha darbe planı, müsebbipleri, detayları bile ortaya çıkmadan, ülkede büyük bir cadı avı başlatıldı. Ardı ardına ihraçlar yaşanmaya, sıradan insanlar bir bir evlerinden toparlanıp nezaretlere doldurulmaya başlandı. Tüm bu hukuksuzluklara OHAL diye bir meşru kılıf bulunmuştu ve ne işkenceler için, ne de haftalar boyunca devam eden gözaltılar için hesap sorulamıyordu.

Hakkımı aramaya kararlıyım... Belki bir cevap bulabilirim umuduyla dekanlığa ve ilgili birimlere müracaat ettim. İstediğim tek bir açıklamaydı fakat ileride olur da aleyhlerinde delil olarak kullanırım diye, ihracımı yazılı olarak bildirmeye bile korkmuşlardı.

Ardından ikinci yıkımı oğlumun okulunun (Fatih Koleji) kapanmasıyla yaşayacaktık. Tedirgindik ve bu tedirginliğimiz, 'şimdi ne olacak' diye sormak için gittiğimiz okulda muhatap bulamayınca daha da artacaktı.

O Kitapları Neden Yakıyorsunuz Anne?!

Çevremizden duymaya başlamıştık; Gülen hareketiyle bir şekilde bağlantısı olan herkes, bir şekilde polis baskınına maruz kalıyordu! Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa sonraki gün... Devletin yıllardır 'cemaatçi' diye fişlediği herkes, bir şafak vakti kapısına dayanan polislerle hazırlıklı olmalıydı.

Pek çok arkadaşımız gibi, haftalarca uyku bize de haram oldu... Çoğunlukla sabaha kadar oturup, 'gelirlerse gafil anımızda yakalanmayalım ki, onları daha makul karşılamış olalım.' Dedik kendimizce... Belki uyuyamıyor oluşumuza bir kılıftı bu, bilmiyorum. Fakat bu stres baş edilecek gibi değildi. Sürekli gergin ve sürekli panik halde beklemekten yorulup adres değiştirmeye karar verdik.

Evimizi değiştirmiştik ama aynı korkuyu orada da yaşamayalım diye ikametimizi eşimin memleketine aldırmiştık. Zaten bir süre sonra ziyarete gittiğimizde de, kayınpederimin evindeki tüm kitaplarımızı hatta Kur'an-l Kerim'lerimizi bile yakacaktık. Sadece yayınevinden dolayı, Kur'anları bile yakma zorunluluğu doğmuştu. Zira hükümeti destekleyen X yayınevinde basılan Kur'an'ı bulundurmak makbulken(!), hizmete yakın bir yayınevinde basılan başka bir Kur'an, başlıbaşına tutuklanma sebebi olabiliyordu.

Çömlek gibi büyük bir küpün içine doldurduğumuz kitapları yakarken küçük oğlumuz görecekt ve yanımıza gelerek şaşkınca soracaktı; anne? Baba? O kitapları niçin yakıyorsunuz? Böyle bir soruya nasıl makul bir cevap verilebilirdi ki? Eşimle birbirimize baktık sadece... 'Bunu sana açıklayacağız dedik' sonunda, ama büyüyünce... Söz veriyoruz!

Baskın Üstüne Baskın!

Bir kaç ay geçmişti ki, eşimin ailesinden bir telefon aldık. İkametimiz orada olduğu için, evleri polis tarafından basılmış, saatlerce arama yapılmıştı. Beni sormuşlar, detaylı bir tutanak tutup gitmişler. Baskın o günle sınırlı kalmayacak, polisler belli periyotlarla benim için aynı adrese defalarca gideceklerdi. Bu, ailelerimizi üzerken bizi tedirgin ediyordu. Sonunda kendimce bir çözüm buldum; Nüfus Müdürlüğü'ne giderek adresimizi oradan aldırın ki, bizim yüzümüzden mağdur olmayın, dedim.

Kayınpederimin siyasetçi bir kimliği de vardı ve bulunduğu şehirde herkes tarafından tanınıp bilinirdi. Yani açıkça söylemek gerekirse, Hizmet Hareketi'yle AKP iki ayrı kutupsa normalde diğer tarafa daha yakındı. Böyle olunca bu durumdan bir zarar görmediler. Yoksa pek çok insan, birinci derece yakınları bulunamadığı için 'rehin' alınmıştı. Mantık şu; birinizi alalım ki, diğerleri korkup teslim olsun!'

Hakkımızda arama kararı olduğunu öğrenince tekrar ev değiştirmek durumunda kalacaktık. Hatta bana benzeyen yakın bir akrabamın kimliğini ve ehliyetini kullanmaya başladım. Tabi ki, onun bilgisi dahilinde olmuştu bu olay ve yeni adresimizde onun kimliğiyle yaşamaya başladım.

Öyle bir süreçti ki yaşadığımız, kendimize yabancılaşıyorduk. Etraftan herkes, mahalleye yeni taşınan bu aileyi tanımak, nerden geldiklerini, ne iş yaptıklarını bilmek istiyordu. Kendimize yeni isimler bulduğumuz gibi, yeni bir hikaye de bulmamız gerekti. Bazen evde oturup hep birlikte üzerinden geçiyorduk. Geçiyoruz ki, ağız farklılığı olmasın, kimse bizden şüphelenmesin. O denli gergin bir durum ki bu, zamanla hepimiz için bir travmaya dönüşecekti. Zira yaşamadığın bir şeyi unutuyorsun, zaman zaman farklı beyanlar oluyor, insanlar garipsiyor, hepsi ayrı birer dert...

Bunlar sadece mahallede yaşadığımız şeylerdi. Bir de toplumun içinde var olmak adına verdiğimiz mücadeleler yoruyordu. Malum ülkede her üç ayda yenilenen bir OHAL dönemi var. Her köşe başında polis çevirmesi oluyordu, bu da başlı başına bir gerilim sebebiydi. Sadece gerçekten acil durumlar için dışarı çıkabiliyorsun, durmadan bir korku yaşıyorsun... Düşünüyordum, sonuçta başkasının kimliğiyle dolaşıyorsun, bu fark edilirse ailenle vedalaşmana bile izin verilmeden hapse atılırsın. Nitekim bir gün bunu iliklerime kadar yaşayacaktım.

Bir gün, iki arkadaş yolda giderken polis çevirmesine takıldık. Kimliklerimizi istedi, verdik. Arkadaşta bir sorun yok, fakat sıra bana geldiğinde polis şüphelendi. O an başımdan aşağı kaynar sular döküldü adeta... Elim ayağım titremeye, soğuk terler dökmeye başladım. Ardından polis, bir kaç arkadaşını daha çağırarak fikir aldı. Ben inkar etmeye çabalasam da, ne kadar başarılı oldum bilmiyorum. En sonunda hadi dediler, karakola gidip orada kimlik tespiti yapalım! O an nefes alamadığımı zannettim! İşte bitmişti, her şey buraya kadardı... Gözümün önüne ailem geldi... Tam gidecekken memurlardan biri aniden dönüp 'üzerinde aynı isimde başka kimlik var mı?' diye sordu. Ehliyeti hemen çıkartıp gösterdim. Bunun üzerine amirleri 'bırakın o zaman gitsin' deyince kurtulabildim.

Yaşadığının ne kadar büyük stres olduğunu tahmin edersiniz. Bir de işin çocuklara bakan tarafı var ki, o beni daha çok üzüyordu. Özel eğitim üzerine uzmanlaşmış bir eğitimciydim. Yaşadığım stres ve sıkıntının onlara da sirayet etmeye başladığını acı bir şekilde görebiliyordum. Dışarı çıkmak için belli saatleri kollamamız, çocuklarla doya doya parka/pikniğe gidememiz, daha da önemlisi evde durmadan onları baskılamamız psikolojilerini etkilemeye başlamıştı.

Evde kapımız her çalındığında yüreğimiz ağzımıza geliyordu. Hatta çocuklar koşup hemen açmasınlar diye de tembihlemiştik; kapı çalarsa ses yapmayın, asla gidip açmayın, bizi bekleyin, diye... Bir gün abim bizi ziyarete

gelmişti. İçeri girer girmez 2,5 yaşındaki oğlum ona bakarak şöyle dedi; amca ben seni beklerken hiç ses çıkarmadım... Abim ne diyeceğini bilemedi, gözlerimiz birbirine değdi, ikimiz de kötü olmuştuk, gözlerimiz doldu. Düşünün eve çocuğun amcası geliyor, boynuna atlayıp çığlık atması gereken yerde 'sessiz kalması gerektiğini' idrak ediyor. Yeter artık, dedim o gün, bir şekilde ülkeyi terk etmek zorundayız!

Babaların Çocuklarını Reddettiği Bir Zaman!

Aslında o ana dek yurt dışına çıkmıyor oluşumun başka bir nedeni daha vardı. Malum pek çok kişi KHK'larla işten atılmış, büyük çoğunluğu da saçma gerekçelerle hapse tıkılmıştı. Bu kişilerin aileleri ve yakınları maddi olarak çok zor durumdalar. Ben kendi adıma böyle bir görev edinmiştim ... Hala vicdan sahibi bazı işadamlarından/hayırseverlerden yardım topluyor, ihtiyacı olanlara ulaştırıyordum.

Tabi tüm bunları da büyük bir gizlilikle yürütüyorum zira ülkemde 'MAĞDURLARA YARDIM ETMEK BİR SUÇ'TU... İnanabiliyor musunuz? Özellikle kadınlar çocuklar çok feci durumdalar... Kiminin eşi hapiste, toplumdan tecrit edilmişler, temizliğe bile gidemiyorlar zira herkes onlara vebalı gibi davranıyor. Dikkat edin, bunun ne hukukta ne dinde yeri yok! Hiç bir semavi din ve hiç bir ülke hukuku, en adi suçu bile işlemiş olsa onun yakınlarını cezalandırmaz. Onlara yardım eden insanları terörist ilan etmez.

'Senden başka kimse yok muydu, bu işi yapacak?' diye düşünebilirsiniz. Öyle bir ortam ki, daha düne kadar dostunuz olanlar düşman kesilmiş. Aynı sofrada yiyip içtikleriniz bir gün sonra sizi 'hain' diye ihbar etmiş. Böyle bir ortamda kime güveneceğini kestirmek de zor... Dolayısıyla hayırsever iş adamları da kapılarına gelen kişilerin samimi insanlar mı yoksa polis yada ajan mı olduklarını bilmediklerinden herkese olumsuz cevap veriyorlardı. Fakat beni uzun zamandır tanıyıp bildiklerinden güveniyorlardı. Yani ben gidersem, bu işleri kim idare edecek? Endişesi de vardı.

Diyeceksiniz ki; sizin hiç mi suçunuz yoktu? Hizmet Hareketi'ne gönül vermiş insanların profiline bir bakın; hepsi de eğitilmiş, terbiyeli, belli bir seviyede insanlar... Bir profesör düşünün ki, faydalı bir buluşu, bir makalede en az kırk tane atfı var ama tutup o insanı FETÖ'den içeri atmışlar. Eğitim sektöründen tutun da, medya, bilim, hukuk, tıp vs pek çok sektörden en kaliteli insanlar hep aynı suçlamayla hapse tıkılmışlar. Bir de darbe girişiminin ardından yaşanan

beyin göçünü düşünün. Tabiri caizse, ülkenin en işe yarar adamları ya içerde ya dışarda... Bu kadar eğitilmiş insanın hepsinin de aynı anda aklını kiraya vermiş olması mümkün mü? Bence değil... Bu durumda geriye tek bir ihtimal kalıyor ki; onlara 'terörist' yaftası yapıştıranların –kelimenin en hafif tabiriyle- 'akıl tutulması' yaşıyor olmaları... Zira mağdur ailelere yardım edilmesini bile terörizmle işkillendiren insanlar için başka bir ifade bulamıyorum.

Benimle aynı konumdaki bir arkadaş hapse atılmıştı. Suçu; hizmet hareketine gönül vermiş olmak... Aradan 11 ay geçtiği halde ailesi onu hiç ziyarete gitmemiş. Sebebi de, babasının onu evlatlıktan reddetmiş olması... Tam bir sene dolmak üzereyken –bir şekilde- babayı ikna ediyorlar ve bir zahmet oğlunu ziyaret etmeye karar veriyor. Bekleme odasında yanlarına bir gardiyan gelip soruyor; sen misin filancanın babası? Evet diyor adam, utana sıkıla... Bunun üzerine gardiyan söyleniyor; sana da, babalığına da yazıklar olsun! Yahu buraya teröristi geliyor, hırsızı, katili geliyor, onların bile aileleri ziyarete geliyor. Sen nasıl bir babasın ki, oğlunu evlatlıktan reddedebiliyorsun?! Aile bağları denen bir şey var!

Bir diğer arkadaşımın da on yılı aşkın süredir çocukları olmuyordu. Bir gün eşi nihayet hamile kalıyor ancak hemen akabinde arkadaşım hapse atılıyor. Dolayısıyla arkadaş hapisteyken eşi doğum yapıyor. Ailesi torunlarını bir kez bile ziyarete gitmediler ve hiç bir ihtiyaçlarını da karşılamadılar desem inanır mısınız?

Ülkedeki akıl tutulmasını bu iki olay üzerinden bile okuyabilirsiniz yani... Müslümanın müslümana, akrabanın akrabaya bile merhamet etmediği bir ortam... O kadar büyük bir kutuplaşma var ki, baba evladını, kardeş kardeşini reddediyor. Bunun yüzlerce örneği var ülkemizde...

Bize Meriç Yolları Gözüktü!

Artık ülkeden çıkmak gerekiyor ama, iyi de nasıl?! Hakkımda arama var ve havaalanına gitsem dakikasında yakalanırım. Dolayısıyla kaçak yolları araştırmak zorundayım... Tek mi çıkmalıyım, ailemle mi? Ya onlara bir şey olursa? Bu vicdan azabıyla nasıl yaşarım?! Mağdur aileler n'olacak? Onlara yardım götüreceğim derken gözümün önündeki evlatlarımın mahvolmasına göz yummalı mıyım? Çok ciddi ikilemler yaşıyordum...

Bu düşünceler içindeyken gittim, bu kaçma işlerini organize eden bir adamla görüştüm. Günlerden Cuma idi, adam bana opsiyonlar sundu ve ben en yakın tarihi seçtim; Pazar'ı... Yani iki gün sonrayı... Bunun iki nedeni vardı, birincisi bir an önce olsun bitsin ki, ikilemlerimden kurtulayım. İkincisi (gideceğimiz gün) 4 Şubat'tı ve eşimin doğum günüydü. Kendimce ona bir doğum günü hediyesi vereyim, bu da; 'özgürlüğümüz' olsun istedim.

Neyse apar topar yola çıktık. Bizi aldıkları noktada yol arkadaşlarımızla da tanışmış olduk. Askeriyeden atılma bir subay eşiyle iki küçük çocuğunu da almış, kaçmaya çalışıyordu. Öğle saatlerinde Meriç'e yakın bir şehre adım atabildik. Bizi bir ormanın içine bıraktılar ve 'burda bekleyin, hava karardığında yola çıkacağız.' Deyip gittiler. Tabi biz aceleyle çıktığımız için çok hazırlıklı değiliz. Daha önce geçen arkadaşlara da sorma fırsatımız olmamış. Bekleyeceğimiz yeri kulübe veya çadır gibi bir yer hayal ediyoruz. Oysa ormanın içinde açık bir alandı beklediğimiz yer...

Şiddetli bir yağmur yağarsa ne olur? İşte bunu hiç hesaba katmamıştık. Ne bir şemsiye, ne bir sığınak... 7-8 saat boyunca aralıksız yağmur yağdı ve biz altında öylece bekledik. Yazık ki saatler sonra, valizdeki poşetlerden çıkartıp çocuklar için korunak yapmayı akıl edebildik. Şubat'ın soğukunda kemiklerimiz bile ıslanmıştı. Hiç unutmuyorum, büyük oğlum poşetin altında hiç kıpırdamadan oturuyordu. Bir ara korktum, eğilip 'oğlum iyi misin?!' diye soracak

oldum. Ses vermedi, adeta taşlamış gibi, öylece duruyordu çocuk. Bir şey mi oldu? Şoka mı girdi? Diye çok korktuk haliyle...

Aslında işin aslı şöyleydi; yola çıkmadan önce biz ona ‘safariye gidiyoruz, macera yaşayacağız’ gibi şeyler söylemiştik. Tabi ki korkmasın diye...Zira çocuğun en büyük hayali, benimle safariye gidebilmektir... İşte, küçük bir ön deneyim yaşayacağız. Nehirden, çamurlardan geçmek gibi, yürüyüş gibi bazı zorluklar olacak, şayet bunu başarırsan 15 yaşına girdiğin gün gerçek bir safariye gitme şansı yakalayacaksın.’ Demiştik. Zavallı oğlum belli ki, güçlü durmaya, pes etmemeye çalışıyordu. Fakat taş gibi hareketsiz kalmış olmasını unutamayacaktık.

Bitmek bilmeyen saatlerin sonunda (hava kararınca) Afgan veya Pakistanlı olduğunu sandığım iki kişi geldi yanımıza... Toparlanın, gidiyoruz! Dediler fakat aldığımız iki valizden birini bırakmamız gerekiyordu. Adamlar ‘biz bunu taşıyamayız’ dedikleri için, içinde büyük oğlumla benim kıyafetlerimizin olduğu valizi bırakmak zorunda kalacaktık. Tüm ihtiyaçlarımı sırt çantama doldurup, küçük oğlumu da kucağıma alarak yola çıktım. Fakat daha bir kaç adım atmıştım ki, ayağım çamurdan kaydı ve oğlumla birlikte sırt üstü yere düştüm. Hem canım yanmıştı, hem de paniklemiştim. Çocuk da korktu haliyle ve avazının çıktığı kadar ağlamaya başladı. Düşünün zifiri karanlık, en küçük bir ses gereğinden fazla yankılanıyor ve zaten adamlar ısrarla ‘sakın ses yapmayın, askerler devriye geziyor!’ diye uyarıp duruyorlar. N’olursun ağlama! Diye yalvardım oğluma, bak bizi duyacaklar! Zavallı çocuk bir iki iç çekti, sonra sustu mecburen...

Normalde bizim çocuklar biraz huysuzdurlar, fakat o gece sanki hissetmişler gibi ikisine de bir sakinlik inmişti. Tam dört saat boyunca çamurlara bata çıka yürüdük o gece...Saatlerdir yağmur yağıyor, yürüdüğümüz yer resmen bataklık, her adımda dizlerimize kadar çamura batıyor, güçlükle geri çekip tekrar adımlıyorduk.

Kendimi İhbar Edeceğim!

Nihayet yürüyerek Meriç'in kenarında bir yerlere gelebildik. Kaç saatlik bekleyişimiz son bulmuştu; karşıya geçecektik. Biz heyecanla beklerken adamlardan biri dedi ki 'siz biraz bekleyin, biz son kez yolu kontrol edelim.' Söylediklerine göre nehri çok net gören bir yol vardı ve oranın temiz olduğundan emin olmaları gerekiyordu. '15 dakikaya geliriz' dediler ve gittiler.

...

Zaman geçiyor ama muhataplarımız gelmiyordu. Sanırım kandırılmıştık, bu saatte, bu soğukta dağın başında ne yaparız? Diye düşünürken (herhalde bir kaç saat olmuştu) geri geldiler. Fakat bu kez de '7-8 saat daha burada beklemeniz lazım, muhtemelen yarın sabah yola çıkacaksınız.' Dediler... Nehrin kenarındaki yolda jandarma devriye geziyordu ve bu şartlarda yola çıkmak büyük riskti... Fakat bu şartlarda kalmak da ölümdü... Şöyle bir baktım durumumuza; hava resmen buz ve biz sıırıslıkla olmuşuz, saatlerdir yürüdüğümüz için gücümüz kalmamış, en önemlisi de oturdukları yerde çocukların dişleri birbirine çarpıyor, yaprak gibi titriyor yavrularım...

Evet, özgürlük için yola çıkmıştık ama çocuklarımdan birine bir şey olsa ömür boyu kendimi affedemezdim. Zor da olsa bir karar verdim. 'Çocuklarım bu bekleyişi kaldıramaz, onlara bu kötülüğü yapamam, dedim adamlara. Telefonumu açıyorum (yol boyunca kapattırılmışlardı) ve kendimi ihbar ediyorum! Ben tutuklansam da evlatlarım kurtulsun en azından!

Yol arkadaşımından da –ki onlar hazırlıklı geldikleri için bizden daha iyi durumdaydılar.- özür diledim. Sizi yolda bırakmış gibi oluyorum ama biz bu yolculuğu tamamlayamayacağız, dedim üzgün bir halde... İsterseniz biraz uzaklaşın buradan, öyle arayayım jandarmayı?

Tam telefonumu açıyordum ki, adamlar panikleyip patronlarını aradılar. Biraz öteye gitmişlerdi güya ama seslerini duyuyordum. Bu adam bir çılgınlık yapacak, hepimizi ihbar edecek! Diyordu beriki... Bunun üzerine karşıdaki ses

cevaben, ‘sabahlı filan beklemeyin o zaman! Ne olacaksa olsun!’ dedi... O sırada yine bir devriye arabası geçiyordu ve kısa süreli bir panik yaşayacak, gizlenmek için kendimizi yere, çamurun içine atacaktık.

Ölüm Kulaklarımıza Fısıldıyordu!

Adamlar yanlarında bir rafting botu getirmişlerdi, onu şişirdiler hemen... Rehberlerden bir tanesi geride bıraktığımız valizleri toplamak ve delilleri yok etmek üzere geri dönmüştü. Biz biriyle geçecektik. Çocuklar için basit can yelekleri almıştım yanıma... Ancak öyle panik bir durum oluştu ki o esnada, onları giydirmeye bile fırsat bulamayacak, atmak zorunda kalacaktım.

Her şey saniyeler içinde olup bitiyordu. Botu apar topar nehre indirip, 9 kişi (dördü çocuk, biri kaçakçı) içine doluştuk. Diz çöker gibi oturmuştuk ve oturmamızla birlikte karnımıza kadar suya batmamız bir oldu. Aman Allah'ım! Bot hava kaçırıyordu! Aslında bunu, botu ilk şişirdiklerinde de söylemiştim ama 'bir şey olmaz' deyip susturmuşlardı. Ve biz o botla saniyeler içinde nehre açıldık...

Hava kaçırın bir bot, aşırı soğuk, devriye gezen jandarmalar, belimize kadar dolan su... Her şey ama her şey aleyhimize dönmüş, sebepler adeta sükut etmişti. Çok az gitmiştik ki, bot kendi etrafında dönmeye başladı. Korkunç bir akıntı vardı, zira bütün gün yağmur yağmış, zaten kış, debisi yüksek... O an çok büyük bir pişmanlık yaşadığımı itiraf etmeliyim; ailemi böyle bir maceraya hiç atmayacaktım! Hapiste çürüyecek bile olsam girişmemeliydim bu işe!

Hayatın film şeridi gibi gözünün önünden geçmesi olayını yaşıyordum. Ama daha çok, saniyeler içinde tüm ihtimalleri düşünüyor, çocuğum düşerse ne yaparım?! Ya bot batarsa? Hangi birini kurtarabilirim?! Bu akıntıda nasıl yüzerim!? Aklıma Meriç'i geçerken çocuğunu ve eşini kaybeden hanım geldi. Eşiyle evladı gözünün önünde Meriç'in sularında kaybolmuşlardı ve o (belki metanetinden belki yol arkadaşları tuttuğu için) kendi başına karaya çıkmıştı.

Muhtemelen o gün de, bugün gibi bir gündü... Çok akıntı vardı ve nehirdeki girdapta botun kontrolü adeta imkansızdı. Ölüm adeta ensemizde geziniyor gibiydi... Kesinlikle yolun sonuna geldiğimizi, o botun orada mutlaka batacağını

düşünüyordum! Yol arkadaşlarım çocuklarına sarılmışlar, korkuyla Yaradan'a teslim olmuşlardı. Eşimin kucağındaki küçük oğlum uyanmış 'anne ayağım acıyor, nolur inelim!' diye ağlıyordu. Çaresizce çocuğu susturmaya çalışan eşime baktım. Bot gittikçe su alıyor ve kontrolsüz bir şekilde dönüyordu. Bunu onlara yapmaya hakkım yoktu! Diye iç geçirdim. Bunu onlara yapmaya hiç hakkım yoktu!

...

Bu yolculuk ne kadar sürdü bilmiyorum ama en sonunda botun kayalıklarla çevrili bir kıyıya yanaşabildiğini hatırlıyorum. Yanaşmaktan ziyade, kıyı boyunca sürüklenmeye başladık. O sırada subay arkadaş acele edip ayağa kalktı. Kalkmasıyla da suyun içine düştü. Şükür ki düşerken kenardaki dallara tutundu. Şayet dallar yerine bota tutunmaya çalışsaydı, Allah bilir ya, şu an konuşuyor olamazdık.

...

Önce ben çıktım karaya... Ben kayalıkları tırmanırken, rehber botu, diğerleri de –bot geri gitmesin diye- kenardaki çalılıkları tutuyorlardı. Yukarı çıkar çıkmaz ayaklarımı bir yere sabitleyip, baş aşağı ters bir şekilde sarkarak diğerlerine yardım ettim. Önce çocukları, sonra hanımları, ardından da subay arkadaşı yukarı çektim.

Aradan ne kadar zaman geçmişti hatırlamıyorum. Bize sorarsan asır filan geçmiş olmalıydı. Bir an herkes birbirine baktı, kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamayla hepimiz ağlamaya başladık!

Burası gerçekten Yunanistan mıydı?! Evet dedi rehber, Yunanistan'dasınız! Elhamdülillah, kurtulmuştuk!

Aynı Bot, Başkalarına Mezar Oldu!

Hasbelkader biz kurtulmuştuk ama aynı bot, hem de sadece 5 gün sonra, başka kardeşlerimize mezar olacaktı!

Onlar da bizim anlaştığımız insanlarla anlaşmışlar, aynı çileli ve stresli yolu geçmişler ve daha bota oturur oturmaz su aldığını fark edip hayatta kalabilmek için dualar etmişlerdi... Onların yerinde bizim olmamamız ise sadece Takdir-i İlahi'ydi.

Olayı öğrendiğimizde nefesimiz kesildi! Eşim günlerce etkisinden kurtulamayarak ağlayacak, okuyup okuyup tekrar ağlayacaktı. Zira kurtulan tek kişinin anlattıkları, bizim yaşadıklarımızın birebir aynısıydı. Rabbim onlara şehitlik nasip etmişti ama işin bu tarafa bakan yönü canımızı çok yakıyordu.

Zaten karaya çıkabildikten sonraki bir kaç gün boyunca eşimle bunun mütalaasını yapmış, uzun uzun düşünmüştük. Bu, yapılabilecek bir şey değildi! Her şey bittikten sonra bile birbirimize 'tekrar yapar mıydık?' diye soruyorduk. Mümkün değil, yapmazdık. Sonunda kurtuluş olduğundan emin bile olsak, cesaret edip aynı yola giremezdik.

...

O zorlu yolculuk bitip de Yunanistan'a çıktıktan sonra da yürüyecek, hem de saatlerce durmaksızın yürüyecektik. Meriç'e giderkenkine benzer çamurlu yollardan geçerek, aç susuz, hiç durmadan 4 saat yürüdük. Yorgunsun, sırtında eşyalar var ve bataklık hızını kesiyor. Zifiri karanlıkta birbirimizi dahi zor görüyorduk ve neye benzediğimiz konusunda hiç bir fikrimiz yoktu. Ancak gün biraz aydınlanınca görebilecektik. Çamurun içine batırılıp da çıkartılmış gibiydik, herkesin çenesi soğuktan birbirine çarpıyordu. Çocuklar da aynı şekilde... Ayakkabıları dahi sıırıslıklam... Bari çoraplarını değiştirelim de ısınsınlar dedik ama sırt çantasındaki çoraplar bile ıslanmıştı. Son çare olarak eldivenlerimizi toplayıp onların ayaklarına giydirdiğimizi hatırlıyorum.

Sen Bizim Kahranımızsın!

Yürümekten dizlerimizde takat kalmamış, pes etmenin eşiğine gelmiştik. Özellikle eşim, çamurlara batıp çıkmaktan bitap düşmüştü. Mucizevi bir şekilde, 6 yaşındaki büyük oğlumuz da aynı yolu bizimle yürüyordu. O küçücük beden, hem de hiç şikayet etmeden bizimle yürüyordu. Bir ara kucağımda (küçük) çocukla ben öne geçmişim. Subay arkadaşla eşi de yakınlarımızdaydılar.

Sonradan öğrenecektim... O ara eşim artık çok yorulmuş, yere yığılmak üzereymiş. Fakat canım oğlum; ‘anne hadi babamlara yetişelim! Annecim bizden öne geçtiler! Diyerek buna izin vermeyecekti... Sonrasında ona uzun süre ‘kahraman’ diye hitap edecektik. Sen bizim kahranımızsın! Zira Rabbimin inayetiyle o küçücük çocuk orada, bizi motive edecek bir kahramanlık sergilemişti. Hatta yürürken ayağına ayakkabısı vurmuş, derisi kalkmış, kanamış ama sesini bile çıkartmamıştı. Bunu da daha sonra görecektik ve çok üzülecektik...

Ne uzun bir geceydi Ya Rabbi! Yaşadığımız onca şeyden sonra hala bitmemişti. Sabah 4 civarıydı sanırım, nihayet bir köye yaklaştık. Şimdi ne yapacaktık? İn cin top atan etrafa bakınırken eski bir tren istasyonu bulduk. Küçük bölmelerle birbirinden ayrılmıştı. Önce o bölmelere girdik ve üstümüzdeki çamurlu kıyafetleri nemli ama –en azından- temiz kıyafetlerle değiştirdik. Zira bu şekilde bizi ne bir otel alırdı, ne de herhangi bir ev...

Normalde soğuk olan hava, o saatlerde daha da soğumuştur. Başta çocuklar olmak üzere hepimizin donma tehlikesi vardı, zira artık hepimiz dayanma eşiğimizi zorluyorduk. Diğer arkadaşla düşündük ve son çare olarak evlerin zillerine basmaya karar verdik. Tabi ki –o saatte- kimse kapılarını bize açmadı!

Dayanma gücümüz gibi, umudumuz da kalmamıştı. Etrafta ne bir insan, ne de bir araba yoktu... Fakat bizim pes etmek gibi bir lüksümüz de yoktu. En azından çocuklarımız için vazgeçemezdik. Bir umut tüm evleri dolaşıyorduk.

Nihayet bir evin kapısı aralandı ve ev sahibi kadın başını uzattı. Bizi görünce 'bekleyin' gibilerinden bir işaret yaparak gidip eşini uyandırdı. Eşi gelince çok özür dileyerek dedim ki; Biz Türkiye'den geldik. Dışarda çocuklar var ve donmak üzereyiz. Lütfen bize yardım edin!

...

İtiraf etmeliyim ki, bu zorlu yolculukta ilk kahramanımız oğlumsa, ikinci kahramanımız da bizi hiç tanımadığı halde, gecenin bir vakti hiç tereddüt etmeden evinde misafir eden, belki olası bir donma tehlikesinden son anda kurtaran Dimitri Amca'dır. Evinin alt katında bodrum gibi, tamirhane olarak kullandığı bir yere aldı bizi... Orada iki soba vardı, hızlı bir şekilde onları yaktı hemen... O çay kahve ikram ederken, eşi de süt ve tost yapıp getirdi. Bu iki güzel insan, uykularından uyanıp resmen bize hizmet ettiler. Tabir-i caizse bizim Hızır'ımız oldular!

Bilirsiniz, biz Türk'ler çocukluğumuzdan bu yana Yunan düşmanlığıyla büyütülmüşüzdür. Yunan milletine dair kafamızda hain, işgalci, kötü bir tablo çizildi hep... Allah o önyargılarımızdan dolayı, o gün o evde ve Dimitri amcayla karısının şahsında bizi utandırdı diyebilirim. Sadece o gün mü? Daha sonra karşılaşacağımız insanlarda da aynı tavrı görecektik; oldukça nazik ve yardımsever... Bizler kendimizi dünyanın en misafirperver ve sıcakkanlı insanları olarak tanımlarız ya, onların bizden daha iyi insanlar olduklarını – gelmeseydik- anlayamayacaktık.

Dimitri amca sabah 8'e dek uyumayıp bizimle oturdu. Diğerleri biraz kestirseler de ben gözümü kırpmamıştım. O da benimle birlikte oturdu yani... Bir yandan da bizim için çözümler üretmeye çalışıyordu. Bize yardımcı olmak istiyordu fakat yasalar gereği bu, 'kaçakçılara yardım ve yataklık etmek' demekti. 'Evimde ağırlamamda sıkıntı yok ama kapının önüne çıktığınız an sizin için bir şey yapamam' dedi açık açık... Fakat yine de yardım edecek,

yakınlardaki bir kasabadaki arkadaşının oteline yönlendirecekti. Zira biz, polise teslim olmadan önce gidip hem duşumuzu filan alalım, hem de biraz dinlenelim istiyorduk. Yol arkadaşlarımın pasaportu yoktu, ya otele almazlarsa? Diye endişe ettiler. Dimitri amca burada da devreye girecek, ‘merak etmeyin ben arkadaşım ile konuşur hallederim’ diyecekti. Gerçekten de arayıp ricacı olunca arkadaşları onu kırmadı.

Yaşadığımız o korkunç geceden sonra otel bizim cennetimizdi. Duş aldık, temizlendik ve uyuduk. Daha sağlıklı düşünme imkanımız da oldu haliyle... Bir karar aldık; madem buraya kadar gelmiştik, Atina’ya kadar gidip orada teslim olacaktık. Arkadaşlardan duymuştuk, oradan teslim olursak bir gün kampta kalma olayı olmayacaktı.

Otelden çıkıp Atina’ya gitmek için şansımızı denemeye karar verdik. Biz iki erkek biletleri alırken, hanımlar da AVM’de çocukların bir kaç ihtiyacını alıyorlardı. Meğer alışveriş merkezinin hemen yanı karakolmuş. Onları gören polisler gelip pasaport sormuşlar... Eşim panikle beni aradı... Bende o panikle bir kaç arkadaşları aradım; şimdi ne yapacaktık?! Onlar beni rahatlatılar; ‘battaniye, su ve biraz yiyecek alıp polise teslim olun. Zaten eninde sonunda teslim olacaktınız.’ dediler.

Nitekim biz söylenenleri alıp eşlerimizle buluştuğumuzda polise de teslim olmuş olduk. Ardından bir arabayla karakol gibi bir yere aktarıldık. Sonraki 24 saat orada tutulduktan, ifadelerimiz, parmak izlerimiz alındıktan sonra yetmiş iki milletten mültecilerin olduğu bir kampa götürülecektik. Dünyanın tüm milletleri kadını, erkeği, çocuğu oraya dolmuş gibi idi.

Mülteci Kampı Değil, Esir Kampı!

Hiç abartmıyorum, Yemen'deki Sana hapishanesi veya Guatemala neyse burası da oydu. İşkence yoktu elbette ama şartlar göz önüne alınınca öyleydi. Lağımların içeriye taşıdığı lavabolarından tutun, her yer korkunç bir pislik içindeydi. Yüzlerce insanla aynı havayı soluyorsun ve içeride tahammül edilemez bir koku mevcut... Sigara dumanından göz gözü görmediği ortamda nefes almak ise imkansıza yakın bir şey... Ortalama bir dünya vatandaşı ömrü boyunca böyle bir yer görmemiştir herhalde...

Biz içeri girip de korku dolu gözlerle etrafı süzünce, yanımıza gençten bir çocuk geldi. Urfalı, örgüt üyeliğinden 17 yıl hüküm giyince çareyi kaçmakta bulmuş, iki haftaya yakın zamandır buradaydı. Ortamı görünce yüzümüzün düştüğünü fark etmiş, koşup gelmişti. Günlerdir burda kaldığı için alışmıştı muhtemelen... Hemen gidip arkalardan iki ranzayı bizim için boşalttırdı, etraflarını da kirli battaniyelerle çevreletti sağ olsun... Öyle olunca -kısmen- etraftan soyutlanmış gibi olduk. Yeni aldığımız battaniyeleri de serdik ve kendimize burada olabilecek en nezih ortamı oluşturduk. O genç bizi teselli edici mahiyette konuştu; endişelenmeyin, dedi. Türkleri burada en fazla bir gün tutuyorlar... Kendisinin bir gemi kaçakçılığı olayı da olduğundan uzun kalmıştı.

Allah o genci, o kadar gün boyunca, resmen bize yardımcı olması için bekletmişti sanki... Zira bizi karşılayıp yardım ettikten sadece bir saat sonra onu çıkarttılar. Ve tıpkı söylediği gibi tam 24 saat sonra bizim de isimlerimiz okunacak, kağıtlarımız ellerimize verilerek özgür bırakılacaktık.

...

Kamptan çıktıktan sonra bir gün daha otelde kalacak, sonra Selanik aktarmalı Atina'ya geçecektik. Tabi bu arada, yol arkadaşlarımızla da yollarımız ayrıldı. Birbirimize yeni hayatlarında muvaffakiyetler dileyerek Atina'ya, Türkiye'den arkadaşlarımızın yanına geçtik.

Orada bir kaç gün kalıp düşünme fırsatımız oldu. Yunanistan'a yerleşme niyetimiz yoktu. Yola çıkarken, Amerika'ya veyahut Kanada'ya yerleşiriz düşüncesiyle çıkmıştık. O halde uzun zaman burada kalıp alışmanın bir anlamı da yoktu. Fakat bir sorunumuz vardı; Amerika'ya bilet alsak 23 bin gibi bir rakam ödememiz gerekiyordu. Bizim bu parayı çıkartmamız güç olduğu gibi, kaçak yollarla girdiğimiz Yunanistan'dan elimizi kolumuzu sallayarak (herhangi bir ülkeye) çıkabilme garantimiz de yoktu. Bunun üzerine bir karar alarak, Gürcistan'a geçmeyi düşündük. Hem biletler çok çok daha ekonomikti, hem de mantıken bu şekilde oraya gidebiliyorsak her yere gidebiliyoruzdur'u öğrenmekti...

Havaalanına vardığımızda çok tedirgindik. Pasaportlarımızı uzattığımız memur "bir iki dakika bekler misiniz" deyip gitti. Çok geçmeden de geri geldi, 'serbestsiniz istediğiniz yere gidebilirsiniz ama neden Gürcistan'a gidiyorsunuz?' diye sordu. Bunu sorma nedenini birazdan anlayacaktık; 'Gürcistan çok da demokratik bir ülke değil, dedi kibarca... Bize 'sizin neden burada olduğunuzu biliyorum ve endişe ediyorum' demek istiyordu aslında. Bu ülkeye adım attığımızdan beri, havaalanındaki memura kadar karşılaştığımız herkes bize –ülkemizde bile alışık olmadığımız- çok insani muamelede bulunmuştu. Ama bizim bunu denemekten başka şansımız yoktu.

“Sizi Türkiye’ye Göndereceğiz”

Gürcistan’a girişte hiç bir problem olmayınca rahatlamıştık. Bir hafta kadar orada kaldıktan sonra asıl problemi çıkışta yaşayacak, Yunanistan’daki memurun ne demek istediğini gayet iyi idrak edecektik. Şöyle ki; kendimize yeni bir rota oluşturmamız gerekiyordu, Moskova, Küba, oradan el Salvador ve oradan da Kolombiya aktarmalı bir uçuş vardı. İki farklı havayolu şirketiyle uçuş yapıyordu. Bu şekilde çıkmak istedik.

Gürcistan havaalanına gittiğimizde bizimle muhatap olan memur biraz da Türkçe biliyordu ve çocukların pasaportlarına bakıp “bunların Türkiye’den çıkış mühürleri yok, sizi uçuramayız” deyip kestirip attı. İtiraz ettim; ‘ben sizin ülkenize legal yolla geldim mi?! Geldim! Ve madem problemdi, niye aldınız ülkenize!? Diyecek oldum fakat dinletemedim... Memur çok tersti; sizi burdan ülkenize sınır dışı edeceğim! Nereye gidecekseniz oradan gidersiniz, bizi ilgilendirmez! Deyip kestirip attı. Ömrümüzden ömür gitti adeta... Adam hiç bir şekilde itirazlarımızı dinlemiyordu; 4 buçuk Pegasus uçağıyla bizi geri, Türkiye’ye gönderecekti!

Allah’ım diyorduk, bunca sıkıntıyı Türkiye’ye geri gönderilmek için mi çektik biz!? Resmen elimiz ayağımız tutmuyordu. Resmi görevli sonuçta, üsteleyemiyor, diklenemiyorsun! Gürcistan’dan Kolombiya’ya uçmak istememizden işkillenmişti ve ‘belli ki siz Erdoğan’dan kaçmışsınız, ben sizi uçurtmam! Diye ayak diretiyordu resmen... Sakin olmaya çalışıyordum, adam benimle Türkçe konuşuyordu ama ben onunla İngilizce konuşmuştum. Onun da İngilizcesi iyi değildi. Bakın dedim sakince, benim Türkçem pek iyi değil. Ama Erdoğan’dan kaçtığım filan da yok...

O karmaşada memurun amiri pozisyonunda biri de yanımıza gelmişti. Ona da anlatmaya çalıştım. Fakat diğeri sık sık lafa girip amirini kendi tarafına çekmeye uğraşıyordu. Sonunda ‘bekleyin biraz’ deyip, ellerinde bizim pasaportlarla gittiler. Biz geriden görebiliyorduk, pasaportlarımızı inceliyorlardı.

Amir, bir kaç memuru daha çağırdı. Merceğe benzeyen bir alet getirip bizim pasaportlarımıza baktılar, tek tek incelediler. Yunanlıların bize şöyle bir güzelliği daha olmuştu, daha önce geçenlerin pasaportlarına ‘kaçak geçmistir’ diye bir mühür bastıklarını duymuştuk ama nedense bizim pasaportlarımıza basmamışlardı. Normal çıkış mührü vardı yani.

Onlar uzun uzun inceledikçe, benim sabrım kalmıyordu. Zaten uçak saatimiz de yaklaşmaktaydı, hemen yanlarına gidip ‘uçağımız kalkmak üzere, bir bilet daha alacak maddi gücümüz yok! İzin verin de gidelim artık!’ diye itiraz ettim. Amir bana dedi ki; ‘ben uçağı bekletiyorum. Vereceğimiz karara göre ya uçak sizi alıp kalkacak veya o gidecek, biz de sizi de Türkiye’ye göndereceğiz.’

O an adam blöf mü yapıyor yoksa gerçeği mi söylüyor bilemedik ama ilerleyen dakikalarda doğru olduğunu öğrenecektik. Uçağın kalkmasına dakikalar kala yanımıza gelerek ‘tamam’ dedi, gidebilirsiniz! Sevinçten çığlık atmamak için zor tuttum kendimi... Sakin görünmeye çalışmalıydık. Hemen pasaportlarımıza mühür bastılar ve son dakikada uçağa bindirip gönderdiler!

Sizi İnterpol'e Sormak Durumundayız!

Şükür ki Moskova aktarmamızda bir sorunla karşılaşmayacak ve üçüncü adresimiz olan Küba'ya gelebilecektik. Aslında transit yolcuyuz ama bizim için tekrar işlem yapıldığı için orada yeni bir problem bizi bekliyordu!

Yine aynı alışıldık gerginlik... Pasaportlarımızı alıp incelediler ve problem çıkarttılar. Ordaki görevliler olayı iyice büyütüp "İnterpol'e sormamız lazım" deyince biz daha çok panikledik! Aynı kabusu tekrar tekrar yaşıyor gibiydik. Bizim pasaportları tekrar alıp gittiler. Doğru dürüst anlaşıyoruz, internet yok, kimseleri arayıp fikir danışmıyoruz. Sadece korkuyla başımıza gelecekleri bekliyoruz.

Epey bunalmıştık, bizi asıl korkutan ve ecel terleri döktüren şey ise havaalanının çok kötü oluşuydu. Düşünüyorduk; havaalanı bu kadar kötü olan bir ülkenin hapishanesi nasıl olurdu kim bilir?! Zira geçişimize izin vermezlerse ya hapishaneye gidecek, ya da sınır dışı edilecektik. İki ucu pis bir değnek...

Dakikalar geçtikçe bunalıyor, darlanıyorduk. Bir yandan bu gerginliğimizi çocuklar hissetmesin derdindeyiz. Onlar mutlu, havaalanında koşturup oynuyorlar. Küçük oğlum etrafta maskotluk yapıyor, herkes onu seviyor, ilgileniyor... Büyük oğlum elinde tabletle yanıma geliyor; hadi babacım diyor, şu oyunu oynayalım birlikte? Onların masum dünyasının yanında biz ecel terleri döküyoruz. Eşimle göz göze geliyoruz, akıbetimiz belli değil, garip hisler içindeydik...

Birden aklıma Türkiye hattım geldi. Bir kaç dakikalık konuşma yapacak kontörüm vardı, hemen bir arkadaşımı aradım. Şükür ki arkadaşım beni rahatlattı; 'eğer interpolle ilgili bir sıkıntınız yoksa -ki olduğunu sanmıyorum- bir sıkıntı yaşamazsınız, dedi... En kötü ihtimalle sizi sınırdışı edeceklerini söylerler, o zaman da oraya iltica edeceğinizi söyleyin... Bir nebze de olsa rahatlamıştım.

Sizi İnterpol'e Sormak Durumundayız!

Derken bir kaç memur geldiler yanımıza... Biletlerimizi de bir süre inceleyip bizi bıraktılar. Yine son anda ve ucu ucuna uçağa yetişebildik, şükür...

Kolombiya'da Şirket Kuruyoruz...

Küba'dan sonraki durağımız El Salvador idi... Orada pasaport kontrolü yoktu çok şükür... Ardından Kolombiya'ya geçtik, ki burası bizim son aktarmalı varış noktamızdı. Bu kez yeni bir problem yaşayacağımıza dair kendimizi şartlamıştık fakat kimse bize bir şey sormadı, elimizi kolumuzu sallayarak ülkeye girebildik.

Kolombiya, Türklerden vize istemiyordu ve ülkede turist olarak 90 güne kadar kalabilme hakkına sahiptik. Yaşadığımız onca gerginliğin ardından on gün kadar bir arkadaşın evinde misafir olduk. Ardından eşyalı bir ev kiralayıp yerleştik. Tabi ki nihai hedefimiz burada kalmak değildi, ancak bir plan yapmamız gerekti. Benim amacım eşimin adına bir şirket kurup, onun üzerinden çocuklarım ve eşim için Amerika veya Kanada vizesi alabilmektir. Zira benim vizem vardı ama onların yoktu.

Gerçekten de eşim adına bir şirket kurduk. Şirketi kurunca (aile olarak) bize 3 yıllık oturma izni verdiler. Bu, bir nebze olsun rahatlatıcıydı... Ardından eşim adına ABD vizesine başvuracakken, bir şüphe içimi kemirmeye başladı. Ya benim vizem de iptal olduysa? Sebebinin bilemesem de, bazı arkadaşların vizelerinin iptal edildiğini duymuştum. Amerika'ya küçük bir seyahat gerçekleştirecek ve sıkıntı olmadığını görünce de rahatlayacaktım.

Dönüşte uçakta düşünmek için fırsatım olacaktı. Son zamanlarda Amerika vizesi almak çok zordu, bize verip vermeyeceklerini de (elbette) bilmiyordum. Kolombiya'da uzun süre kalmak içinse ne yeterli birikimimiz ne de para kazandıracak bir işimiz vardı. Ayrıca büyük oğlumun da okula başlaması gerekiyordu. Dolayısıyla bir an evvel bir karar vermemiz, yerleşik hayata geçmemiz zorunluydu.

4 Şubat'ta Türkiye'den çıkış yapmamızın üzerinden tam iki buçuk ay geçmişti ve bu göçebelik –daha doğrusu bilinmezlik- gerçekten yorucu olmaya

başlamıştı. Son çare olarak Amerika'ya Meksika üzerinden geçme kararı aldık. Ben normal yolla girecektim, eşim çocuklarla sınırdan geçecekti. Farkındaydık, bu son derece endişe verici bir maceraydı ama başka seçme şansımız yoktu. Ve biletlerimizi alıp, turist olarak Meksika'ya, beşinci durağımıza geçtik.

Beşinci Adres Meksika

Ellerimizde valizlerle Mexico City'ye girerken bizi görenler, turist olarak gezmeye gelmiş mutlu bir aile zannedebilirlerdi. Oysa eşimle içimizde kopan fırtınaları ancak biz biliyorduk. Mexico City'de iki gün otelde kaldıktan sonra bu kez Tijuasna'ya geçerek bir otele yerleşecektik. Amacım da, eşimle birlikte gidip Amerika-Meksika sınırını keşfetmek...

Orada çok komik bir anımız var, yeri gelmişken onu da anlatmak isterim. Bindiğimiz taksici meğer bizi sınır kapısında, araçların geçtiği yere götürüp bırakmış. Biz tam filmlerdeki İstanbul'a yeni inmiş Kemal Sunal havasında etrafa bakınırken, birden yanımızda bir adam belirdi. Belirdi ne kelime, resmen yakamıza yapıştı; Amerika'ya mı gidiyorsunuz? Buraya mı geliyorsunuz? Niye etrafa bakınıyorsunuz?! Yakasında İspanyolca bir yazı olan, garip biri... Sivil polis olabilir miydi? Mümkündü... Bizim başımızdan kaynar sular boşaldı gene; eyvah! işte şimdi yakalandık! Diye düşündük. Sonuçta kaç tane sorgu geçirmişiz, tehlike atlatmışız. Hani eskilerin deyişiyle 'çekirge bir atlar iki atlar', biz üçüncüdeki kötü ihtimale hazırlamışız kendimizi... Adama 'Biz Meksiko City'den geldik, turistiz, otele gideceğiz.' deyiverdik. Meğer adam bu işin simsarıymış zaten, turistleri yönlendirip komisyon alırmış. Hemen taksi durdurdu, "Bunları filanca otele bırak" dedi. Böylece biz keşif filan yapamadan doğruca otele geri dönmek zorunda kaldık.

Otele girdik, gerekli hazırlıklarımızı yaptık ve bu kez doğru keşif yapmak üzere tekrar çıktık. Bu defa internetten fotoğraflarını incelemiştik, haliyle doğru kapıya gidebildik. Orada öyle turist havasında gezinip bir iki fotoğraf çektik. Yaşarken son derece gerildiğimiz, ama inşallah yıllar sonra torunlarımıza anlatırken güleceğimiz anılar biriktirdik...

...

Sonrasında eşimle oturup detaylıca konuştuk. Burada kalamayacağımıza göre, bir şekilde Amerika'ya gitmek zorundaydık ve bunun en kestirme yolu da (en azından onlar için) Meksika sınırını geçmekti... Ardından ülkeye sığınmaları gerekiyordu. Yaptığımız plan dahilinde, benim vizem olduğu için ilk uçakla Houston'a geldim. Gelir gelmez de eşimi arayarak harekete geçmesini söyledim.

Ben, onların bu macerayı başarıyla tamamlaması için hop oturup hop kalkacak, yeri gelecek stresten gizli gizli ağlayacaktım. Ama asıl stres ve sorumluluk tabi ki eşimin üzerindeydi ve o süreci, onun anlatmasını isterim.

Gerçekten Macera Dolu Amerika!

Eşim Houston'a uçtuktan sonra biz bir gece daha otelde kaldık. Tahmin edeceğiniz üzere o geceyi uykusuz geçirdim. İnanılmaz stresliydim. Şimdi ne olacak? Neyle karşılaşacağız? Doğru dürüst İngilizcem yok ve iki çocukla sınırı nasıl geçeceğim?

Sabah otelden çıkışımızı alıp –görevlinin çağırdığı taksiyle- yola çıktım. Taksiciye 'border' demiştim sadece ama bir yandan da 'ya gene bizi yanlış yere götürürlerse?' diye endişeliyim. Neyse ki taksici bizi doğru noktaya götürecekti.

Taksiden iner inmez hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Olur da biri görürse, halimdeki panikten anlarsa? Diye çok korkuyordum. Bir elimde valizler, diğer elimde çocuklarım... Derken bir ara gözüm etrafa kaydı, baktım ki herkes hızlı hızlı yürümekte... Ben korkudan hızlanmıştım ama onlar da girişte sıra olacağı için –öne geçebilmek adına- acele ediyorlarmış. Böylece dikkat çekmemiştim. Nasıl desem, kapıya kadar giden yol oldukça dönemeçli ve yokuşlu bir maraton...

Kapı dediğin de, her gün kullanılan normal sınır kapısı... Öylece açık duruyor ve bekleyen polis filan yok. Kimse sana 'Hayırdır nereye gidiyorsun?' filan da demiyor. Oradan geçerek AMERİKA'ya adım atmış oluyorsunuz ve işte o noktadan sonra pasaportunuzu, vizenizi, evrağınızı göstermek zorundasınız. Tabi orada sadece iltica edenler değil, normal turistler de var.

Bir sıra görüp geçtik hemen... Görevli polis pasaportumu istediğinde ise 'I want to asylum' diyebildim. Bunun üzerine beklememiz için yan tarafa aldılar. Gösterdiği yerde Afrikalı olduklarını tahmin ettiğim dört kişi beklemekteydi. Çocuklarla oraya geçsek de, ben müthiş gergindim. Öyle ki elimin ayağımın titremesine engel olamıyordum. Ama yine de 'geldik işte Amerika'ya' diye düşünüp eşime mesaj attım. Bu kez o –yanlış yerde olduğumuzu düşünüp-panikleyecekti. Sonradan konuştuğumuzda, Meksika polisi tarafından

yakalandığımızı ve bir daha asla görüşemeyeceğimizi zannedip hıçkıra hıçkıra ağladığını öğrenecektim. O kadar yol geldikten, o kadar macera atlattıktan sonra böyle bir ihtimal, elbette çok can sıkıcıydı.

...

Bir iki saat kadar daha bekledikten sonra, 15-20 kişilik bir polis ordusu – bizim için- geldi. İltica için gelenler ayrı bir sıraya girmişlerdi. Çocukların saç tokalarından şapkalarına, kemer, eşofman ipi, ayakkabı bağcıkları gibi pek çok aksesuarlarımızı çıkarttırıp, ön ifade için tek tek almaya başladılar.

Bir hastalığınız var mı? Nereden geldiniz? Neden geldiniz? Niçin sığınyorsunuz? Gibi sorularla muhatap oldum. ‘Ben Gülen Hareketi’ne mensubum dedim açıkça... Ülkemizde zulüm gördük ve eşimin hükümet tarafından araması vardı.’ İfademi alan polis ‘eşimin hükümet tarafından araması var’ lafıma takılmıştı. Şaşkınlıkla sorusunu yineledi. Bende cevabımı yineledim; evet, Erdoğan Hükümeti tarafından zulüm altındayız!

İfademin alınmasıyla kenara çekilip beklemeye başladık. Diğerlerinin de ifadelerinin bitmesi gerekiyordu. O zaman gördüm ilk kez; geride müthiş bir kuyruk oluşmuştu... Sonrası bir sürü resmi işlem zaten... Pasaportlarımızı/parmak izlerimizi aldılar ve bizi büyük bir salona doldurdular. Spor salonu gibi bir yer, koltuk sandalye yok ama zeminde minderler, kenarlarda lavabolar var. İlerleyen dakikalarda 60 kadar kadın ve çocukla aynı salonu paylaşıyor olacaktık. İğne atsan yere düşmez, öyle kalabalık... Çocuklarımla bana bir buçuk minder düşecek, onun üstünde uyuyup oturacaktık. Tabi ki, tanımadığım bir kadınla sırt sırta yaslanarak...

O kalabalıkta –sanırım- mikropların ürememesi için klimayı inanılmaz açıyorlardı ve bu çocuklarımla beni hasta ediyordu. Kötü bir muamele gördük mü? Asla! Herkes sakın bir şekilde işini yapıyordu. Sık sık yemek veriliyordu

fakat bunların bir çoğu bizim yemek hassasiyetimize uymuyordu. Daha çok jambon ve tavuk nugget tarzı şeyler... Eğer çok acıkmışsak –mecburen- sadece ekmek yiyorduk. Şartlar zordu ve ne kadar kalacağımızı bilmiyor olmak işi daha da zorlaştırıyordu.

Öyle bir şey ki; daracık yerde hapsolmuşsun, eşinle veya başkasıyla görüşme iznin yok, içerisi inanılmaz soğuk, zaman kavramın yok (hiç bir yerde saat yoktu), o kadar insanın olduğu yerde hijyen de sıfır... Ülkeye iltica etmiş birini, hakim kararı olmadan deport edemeyeceklerini biliyorduk fakat beklemek zordu. Daha önce görüştüğümüz aileler ‘en fazla iki üç gün kalırsınız’ demişlerdi fakat günler geçiyor, ümitle yatıyor kalkıyor, öylece bekliyorduk.

Kendin bir şekilde bekleyebilirsin belki ama çocukları da oyalamak lazımdı. Çocuklarımla her gün dua ediyorduk. Küçük oğlum bile dua ediyor; Allah’ım nolur bugün babama gidelim! Allah’ım nolur bugün bizi babama kavuştur! Sürekli böyle dualar ediyoruz. Onlara söyleyebilecekleri tesbihlerden öğretiyordum; ‘SubhanAllah’ gibi... Büyük oğlum belki iki bin defa, belki üç bin defa onları çekiyordu günde... Yapacak bir şey de olmayınca, günümüzü oyunlarla ve dualarla geçiriyorduk.

Orada beklerken haliyle düşünmek için de çok fırsat oluyor. Düşünüyordum; ben burada iki üç günü atlatamıyorum ama ya Türkiye’de hiç yere hapse atılan kardeşlerim? İki yıldır, beş yıldır cezaevinde olan, yıllarca hapis cezasına çarptırılanlar ne yapacaklardı? Bu zamanın çıldırtıcılığına karşı nasıl sabredeceklerdi?! Gerçekten tahammülü zor bir durum... Diyebilirim ki, onların ızdırabını kalbimde hissettim. Benim için bu, hem teselli hem de acı vericiydi. Zira tüm yol boyunca –kardeşlerimi geride bırakıyor olmanın- vicdan azabını yaşamıştım. Şimdi tam da özgürlüğüme kavuşmama ramak kala, böylesi bir bekleme imtihanına tabi tutulmak beni üzmedi. Zira tüm ileriki hayatım boyunca, -onların hissettiklerinin belki küçük bir bölümünü ama- yaşamak bana da nasip olmuştu. Onları duamda asla unutmayacaktım. En kalbi duamdır; Rabbim onların cidden yardımcıları olsun... Bir an önce bu zulümler son bulsun...

Toplamda 5 gün 5 gece kaldığımız o kapalı yerde, çocuklarımı oyalamak için bin takla attım adeta... Oyunlar oynuyor, matematik çözüyor, konuşuyor, muhabbet ediyordum. Hapiste minicik bebekleriyle aylarını yıllarını geçiren arkadaşlar ne yapıyorlardı?! Zira çocuk oyalamak hakikaten zor bir şey! Bu ağır bir imtihan ama çocuklarla çok daha ağırlaşıyor!

...

Bu arada diğer insanlar çocuklarıyla pek ilgilenmiyorlardı. Genelde yiyorlar, uyuyorlar, böyle vakit geçiyor. Biz çocuklarla konuşuyoruz, oyunlar oynuyoruz, verilen kağıt bardaklardan uçaktır gemidir yapıp eğlenmeye çalışıyoruz ve bu diğerlerinin dikkatini çekiyor. Herkes bize bakıyordu. Küçük oğlum zaten dünyadan bihaber, yaptığı sevimliliklerle oranın maskotu oldu adeta...

Derken tam 5 günü doldurmuşken hapis hayatımız son buldu... Aylardan Nisan 30, günlerden Mevlit Kandili... O gün biz de yeniden doğmuş gibi olacaktık, çok şükür!

Şimdi de Kanada'ya mı Gitsek?

5 günlük gergin bir bekleyişin ardından eşimle çocuklarıma kavuşmak tabii ki muhteşem bir duyguydu! Onlar yolda gelirken eşimle konuştuğumda 'tamam artık, buraya yerleşiyoruz.' Demiştik ama bir kaç gün geçince, zihnimi bir düşünce meşgul etmeye başladı. Acaba Kanada'ya mı gitseydik? Zaten biz Türkiye'den ayrılırken 'Kanada gideceğiz' düşüncesiyle ayrılmıştık. Ve madem bu kadar zorlu yollar aşmış gelmiştik, niye olmasındı? Kanada'da bizi cezbeden şey, gerek asylum başvurusunun hızlı sonuçlanması gerekse oradaki şartların buradan daha iyi olması idi...

Fakat biraz düşününce Amerika'ya yerleşmeye karar verecektik. Zira bir sınır daha aşacak takatimiz kalmamıştı. Yaşadıklarımızdan sonra yerleşik hayata geçmeyi, bedenimiz de ruhumuz da arzuluyordu diyebilirim. Ve nihayet 'Rabbim hayırlı etsin' deyip kaldık.

Meriç bizim için bir ölüm kalım meselesiydi. Pasaportlarımıza el koyularak yaşadığımız sorgular ve havaalanlarından geri dönme ihtimalleri ömrümüzden ömür çaldı adeta... Bunca güçlüğün ardından şimdi –inşallah- bizi yeni bir hayat bekliyor. Burayı, öğrenmeye, yeniliğe, özgür dünyaya açık bir pencere olarak görüyoruz... Bunca çileye, kendimizden çok çocuklarımız için katlandık. Ve tek isteğimiz, onların hiç bir zaman yaşadıklarımızı ve bunları neden yaşamış olduğumuzu unutmamaları...

Bir NEFES

15 Temmuz 2016 'sözde' darbe girişimi sonrası binlerce insan Hizmet hareketine mensup olduğu gerekçesiyle mesleklerini kaybetmiş ve yargılamaya maruz kalmıştır. Ülkenin bu zorlu atmosferinde yaşama umudu kalmayan yüzlerce insan, özgürce yaşayabilmek için ölümü göze alarak ülkeyi terk etmeye çalışmaktadır. Nitekim bu zorlu yolculukta boğularak can veren insanlar da olmuştur.

"BİR NEFES" adlı bu eserde, başarılı bir akademisyenken 'sözde' darbe girişimi ardından işini kaybeden ve vatanında özgürce yaşayamaz hale gelen C.E.'nin, özgürlüğe kavuşma umidiyle eşi ve 2 küçük çocuğuyla çıktığı zorlu yolculuk anlatılmaktadır.

APH PROJECT